

„Štvrté krídlo vám rozbúši srdce od prvej strany...
Nič podobné ste ešte nečítali.“

JENNIFER L. ARMENTROUT,
BESTSELLEROVÁ AUTORKA SÉRIE Z KRVÍ A POPOLA

VRÁTANE
BONUSOVÝCH
KAPITOL

Leť alebo zomri

ŠTVRTÉ KRÍDLO

„Drak bez jazdca je tragédia.
Jazdec bez draka je mŕtvola.“

REBECCA YARROS

REBECCA YARROS

Preložila Ivana Cingelová

IKAR

Rebecca Yarros
Fourth Wing

Copyright © 2023 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © 2023 by Ivana Cingelová

This edition is published by arrangement with Alliance Rights
Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes
Stock art by Peratek/Shutterstock

Interior map art by Amy Acosta and Elizabeth Turner Stokes

Interior endpaper map art by Melanie Korte

Interior design by Toni Kerr

Slovak edition © 2023 , 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Fourth Wing

(Red Tower Books is an imprint

of Entangled Publishing, LLC.,

first edition 2023)

preložila Ivana Cingelová.

Redigovala Eva Piarová.

Korigovali Nikola Kubaliaková, Lucia Golianová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024

ako svoju 2 283. publikáciu v elektronickej podobe.

Druhé doplnené vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán štúdio Stará škola, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9639-8

Štvrté krídlo je strhujúce fantastické dobrodružstvo odohrávajúce sa v brutálnom a súťaživom prostredí vojenskej školy pre dračích jazdcov. Obsahuje prvky ako vojna, bitky, zápasy, nebezpečné situácie, krv, násilie, zranenia, smrť, otrava, vulgarizmy a sex. Ak ste na niektorý z týchto elementov citliví, prosím, vezmite ich prítomnosť na vedomie a vstúpte do Basgiathskej vojenskej akadémie...

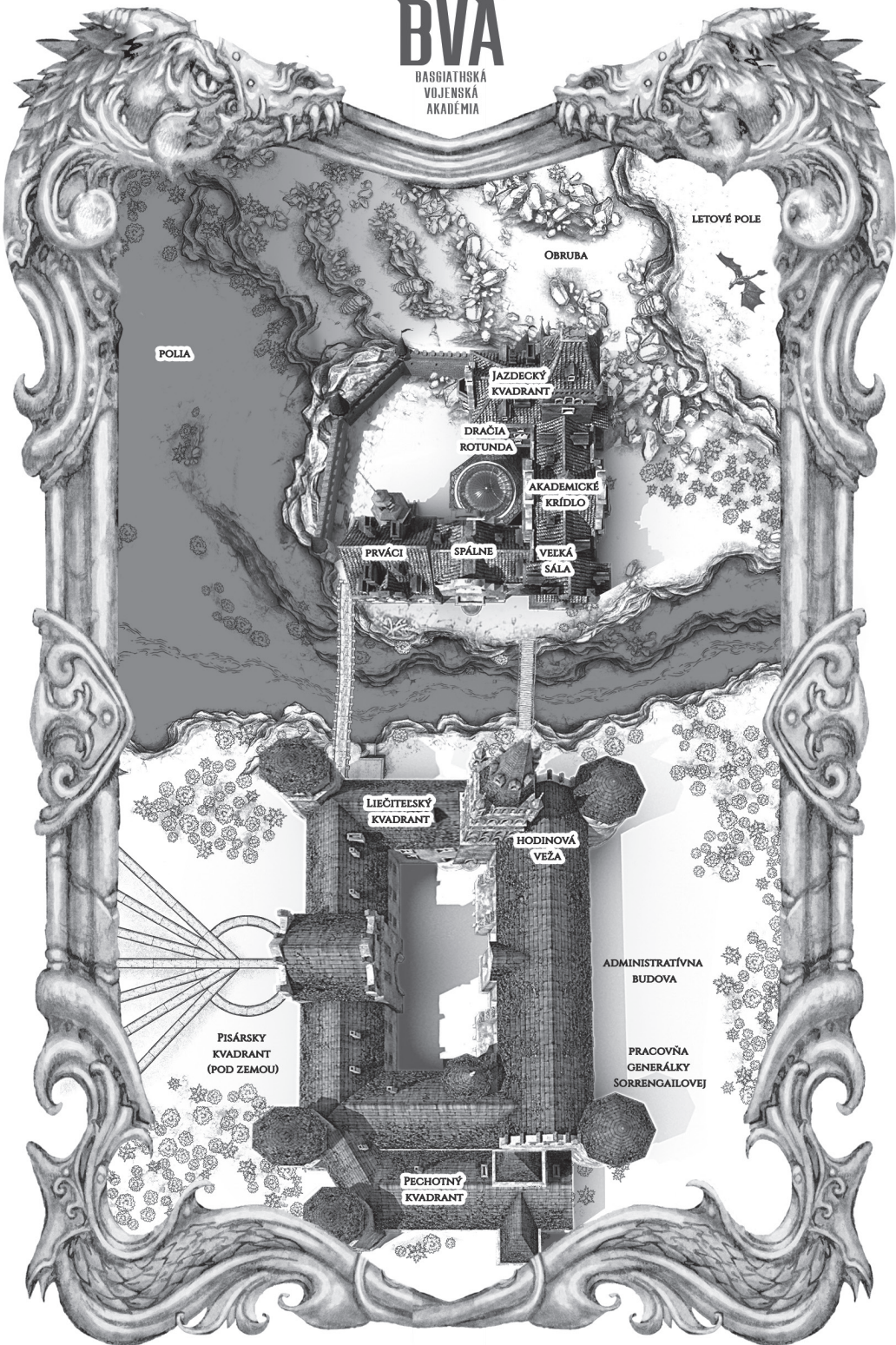
Aaronovi.
Môjmu vlastnému Kapitánovi Amerikovi.
Všetky tie nasadenia a sťahovania,
všetky tie krásne aj hrozné chvíle,
vždy sme v tom boli spolu, zlatko.

Na umelcov.
Moc pretvárať svet patrí vám.

*Nasledujúci text z navarrčiny do moderného jazyka
verne prepísala Jesinia Neilwartová, kurátorka Pisárskeho
kvadrantu Basgiathskej vojenskej akadémie. Všetky udalosti
sú pravdivé a mená boli zachované na pamiatku odvahy padlých.
Zverujeme ich duše Malekovi.*

BVA

BASGIATSKÁ
VOJENSKÁ
AKADÉMIA

LETOVÉ POLE

OBRUBA

POLLIA

JAZDECKÝ
KVADRANT

DRACIA
ROTUNDA

AKADEMICKÉ
KRÍDLO

PRVÁCI

SPÁLNĚ

VEĽKÁ
SÁLA

LIEČITEĽSKÝ
KVADRANT

HODINOVÁ
VEŽA

ADMINISTRATÍVNA
BUDOVA

PIŠÁRSKY
KVADRANT
(POD ZEMOU)

PRACOVŇA
GENE RÁĽKY
SORRENGAILOVEJ

PECHOTNÝ
KVADRANT

*Drak bez jazdca je tragédia.
Jazdec bez draka je mŕtvola.*

KÓDEX DRAČIEHO JAZDCA,
ČLÁNOK JEDEN, ČASŤ JEDEN

PRVÁ KAPITOLA

Odvodový deň je vždy najvražednejší. Možno preto je dnes ráno východ slnka mimoriadne krásny – pretože viem, že môže byť môj posledný. Utiahnem si popruhy ťažkého plátenného batoha a horko-ťažko sa vlečiem hore širokým schodiskom v kamennej pevnosti, kde žijem.

Dychčím od námahy, a keď dorazím na chodbu pred pracovňou generálky Sorrengailovej, pľúca mi horia. Takto som dopadla po šiestich mesiacoch intenzívneho cvičenia – sotva sa s desaťkilovým batohom vyškriabem po šiestich schodiskách.

Som totálne v riti.

Pred bránou čakajú na vstup do služby vo vybranom kvadrante tisícky najšikovnejších a najsilnejších dvadsaťročných ľudí z Navarre. Stovky z nich sa na štúdium v Jazdeckom kvadrante, šancu pridať sa k elite, pripravovali od narodenia. Ja som mala presne šesť mesiacov.

Strážnici s bezvýraznými tvármi na širokej chodbe na vrchole schodiska odo mňa odvracajú zrak, no to nie je žiadna novinka. Navyše – byť ignorovaná je to najlepšie, čo sa mi môže stať.

Basgiathská vojenská akadémia nie je známa svojou zhovievavosťou ku... no, ku komukoľvek vrátane tých z nás, ktorí majú matky medzi jej veliteľmi.

Každého budúceho príslušníka navarrskej armády, či už sa rozhodne pre vzdelanie medzi liečiteľmi, pisármi, pechotou, alebo

jazdcami, čakajú tri roky za jej krutými stenami, kde z neho vybrúsia zbraň chrániacu naše horské hranice pred brutálnymi pokusmi o inváziu gryfských jazdcov z kráľovstva Poromiel.

Slabí tu neprežijú, predovšetkým v Jazdeckom kvadrante. Draci sa o to postarajú.

„Posielaš ju na smrť!“ zahrní cez generáلكine hrubé drevené dvere známy hlas a ja sa prudko nadýchnem. Na Kontinente žije iba jedna žena, ktorá je taká nerozumná, že sa odváži zvýšiť hlas na generáلكu, ale mala by byť na hranici s Východným krídlom. *Mira*.

V pracovni sa ozve tlmená odpoveď a ja siahnem na kľučku.

„Nemá šancu,“ kričí *Mira*, keď potlačím ťažké dvere, pričom ma môj batoh preváži vpred a ja takmer spadnem. *Doriti*.

Generáلكa za stolom zanáda a ja sa zachytím o operadlo karmínového čalúneného gauča.

„Došľaka, mami, nezvládne si ani odnieť batoh,“ zavrčí *Mira* a priskočí mi na pomoc.

„Som v poriadku!“ Líca mi zahanbene horia, no prinútim sa vystrieť. *Mira* je doma päť minút a už sa ma snaží zachrániť. *Pretože tú záchranu potrebuješ, ty hlupaňa*.

Nič z tohto nechcem. Nechcem *nič* z Jazdeckého kvadrantu. Nechcem zomrieť. Radšej by som neprešla prijímacou skúškou a šla priamo do armády s väčšinou odvedencov. Ale zvládnem odnieť ten batoh a zvládnem sa o seba postarať.

„Och, *Violet*!“ Na plecيا mi dopadnú silné ruky a zhora sa na mňa upriamia ustarostené hnedé oči.

„Ahoj, *Mira*!“ Kútikmi úst mi šklbne úsmev. *Mira* sa možno prišla rozlúčiť, ale mňa skrátka teší, že po niekoľkých rokoch znova vidím sestru.

Jej oči znežnejú a prstami mi zovrie plecيا, akoby si ma chcela pritiahnuť do objatia, ale potom odstúpi a zastane po mojom boku, tvárou k našej matke. „Nemôžeš to dovoliť.“

„Už som to dovolila.“ Mama pokrčí pleciami, okraje jej na mieru šitej čiernej uniformy sa zdvihnú a klesnú.

Odfrknem si. Tolko k nádeji, že si to rozmyslí. Niežeby som niekedy mohla čakať alebo čo i len dúfať v štipku súcitu od ženy, ktorá sa preslávila tým, že ho s nikým nemá.

„Tak to zakáž,“ zúri *Mira*. „Celý život sa pripravovala na prácu pisárky. Nevychovali ju ako jazdkyňu.“

„Na rozdiel od teba, však, poručička Sorrengailová?“ Mama sa oprie rukami o naleštený povrch stola a mierne sa predkloní, pričom nás skúmavo sleduje prižmúrenými očami, ktoré vyzerajú ako oči dračkov vyrezaných v masívnych nohách nábytku. Nepotrebujem zakázanú moc čítať myšlienky, aby som presne vedela, čo vidí.

Dvadsaťšesťročná Mira je ako mladšia verzia našej matky. Je vysoká a má silné, pevné svaly, vypracované rokmi zápasenia a stovkami hodín strávených na dračom chrbte. Jej pokožka prakticky žiari zdravím a zlatohnedé vlasy má ako bojovníčka zastrihnuté nakrátko v tom istom štýle ako mama. No nejde ani tak o výzor, ako o rovnakú aroganciu, neochvejné presvedčenie, že patrí na oblohu. Mira je skrz-naskrz jazdkyňa.

Je všetko, čo ja nie, a mamino nesúhlasné pokrútenie hlavou dáva jasne najavo, že si to myslí tiež. Som príliš nízka. Príliš krehká. Namiesto kriviek by som mala mať svaly a toto zradné telo je až trápne zraniteľné.

Mama vykročí k nám, jej naleštené čierne čižmy sa ligocú v mihotavej magickej žiare svietnikov na stenách. Zdvihne koniec môjho dlhého strieborného vrkoča, zamračí sa na miesto tesne nad plecami, kde hnedé pramene strácajú teplú farbu a pomaly prechádzajú do oceľovej striebornej na koncoch, a potom ho pustí. „Bledá koža, bledé oči, bledé vlasy.“ Jej pohľad mi vysaje odvahu až zo špiku kostí. „Akoby ti tá horúčka ukradla so silou aj zdravú farbu.“ Jej očami preblesne žiaľ a zvráťí obočie. „Vravela som mu, aby ťa nedržal zavretú v tej knižnici.“

Nie je to prvý raz, čo ju počujem preklínať chorobu, ktorá ju takmer zabila, keď so mnou bola tehotná, alebo knižnicu, kde som vďaka otcovi našla druhý domov, keď ju sem poslali ako inštruktorku a jeho ako pisára.

„Tú knižnicu milujem,“ odsekнем. Ubehol už viac než rok, odkedy otcovo srdce nakoniec predsa len vypovedalo službu, a Archívy sú stále jediné miesto, kde sa v tejto obrovskej pevnosti cítim ako doma, jediné miesto, kde stále cítim jeho prítomnosť.

„Povedala ako pravá dcéra pisára,“ odvetí mama ticho a zrazu to vidím – ženu, ktorou bývala, keď bol otec nažive. Jemnejšiu. Láskevjšiu... aspoň k rodine.

„Som dcéra pisára.“ Chrbát ma páli, takže zhodím z pliec batoh, nechám ho sklznúť na podlahu a prvý raz od odchodu zo svojej izby sa poriadne nadýchnem.

Mama zažmurká a tá jemnejšia žena zmizne, ostane len generálka. „Si dcéra jazdkyne, máš dvadsať rokov a dnes je Odvodový deň. Dovolila som ti doštudovať, ale ako som ti povedala na jar, nedopustím, aby niektoré z mojich detí vstúpilo do Pisárskeho kvadrantu, Violet.“

„Pretože pisári sú podradnejší ako jazdci?“ zašomrem. Veľmi dobre si uvedomujem, že jazdci sú na vrchole spoločenskej aj vojenskej hierarchie. Fakt, že draci, s ktorými sú zviazaní, menia ľudí pre zábavu na uhoľ, tomu iba pomáha.

„Áno!“ Jej typická vyrovnanosť na chvíľu zmizne. „A ak sa dnes odváži vstúpiť do tunela k Pisárskemu kvadrantu, zdrapnem ťa za ten smiešny vrkoč a osobne ťa dotiahnem na parapet.“

Zdvihne sa mi žalúdok.

„Otec by to nechcel!“ oborí sa na ňu Mira s krkom červeným od hnevu.

„Tvojho otca som milovala, ale je mŕtvy“, odvetí mama, akoby hovorila o počasí. „Pochybujem, že má ešte na podobné veci názor.“

Prudko sa nadýchnem, ale držím jazyk za zubami. Námietky nikam nepovedú. Mama si nikdy nevzala k srdcu nič, čo som jej kedy povedala, a dnes sa to nezmení.

„Poslať Violet do Jazdeckého kvadrantu je ako rozsudok smrti.“ Mira to s námičkami asi ešte nevzdala. Mira to s námičkami *nikdy* nevzdáva a frustrujúce na tom je, že mama ju za to rešpektuje. Nech žijú dvojaké metre. „Nie je dosť silná, mami! Už si tento rok stihla zlomiť ruku, každý druhý týždeň si niečo vykĺbi a nie je dosť vysoká, aby sa vyštverala na draka, ktorý bude dostatočne veľký, aby na ňom prežila bitku.“

„To fakt, Mira?“ Je normálna? Zatnem ruky v päste a zaborím nechty do dlaní. Vedieť, že moje šance na prežitie sú minimálne, je jedna vec. Počúvať, ako mi sestra vyhadzuje na oči moje nedostatky, je celkom iná. „Hovoríš, že som slabá?“

„Nie.“ Mira mi stisne ruku. „Len... krehká.“

„To nie je o nič lepšie.“ Draci sa s krehkými ženami neviažu. Spalujú ich na popol.

„Je taká drobná.“ Mama si ma premeria od hlavy po päty, všimne si, ako voľne na mne visia prepásaná krémová tunika a nohavice, ktoré som si v to ráno vybrala na svoju možnú popravu.

Odfknem si. „To akože teraz vymenováваме moje chyby?“

„Nikdy som nepovedala, že je to chyba.“ Mama sa otočí k mojej sestre. „Mira, Violet za jedno predpoludnie pretrpí viac bolesti ako ty za celý týždeň. Ak je niektoré z mojich detí schopné Jazdecký kvadrant prežiť, je to ona.“

Zdvihnem obočie. Znelo to ako kompliment, ale pri mame si nikdy nie som istá.

„Koľko kandidátov na jazdcov zomrie v Odvodový deň, mami? Štyridsať? Päťdesiat? Tak veľmi sa nevieš dočkať, až pochováš ďalšie dieťa?“ pení Mira.

Trhne mnou, pretože teplota v miestnosti prudko klesne. Môže za to mama a jej búrková pečatná moc, ktorá k nej prúdi cez jej draka menom Aimsir.

Pri spomienke na brata mi zovrie hruď. Odkedy Brennan a jeho drak pred piatimi rokmi padli v boji proti Tyrrendorskému povstaniu na juhu, nikto sa ich neodvažuje ani spomenúť. Mama ma toleruje a Miru rešpektuje, ale Brennana milovala.

Otec takisto. Bolesti v hrudi sa objavili krátko po Brennanovej smrti.

Mama zatne čeľuste a jej nevraživý pohľad vraví, že toto si Mira vypije.

Sestra prehltnie, ale nenechá sa zastrašiť.

„Mami,“ začnem. „Nechcela...“

„Okamžite. Vypadni. Poručička.“ Mamine slová v mrazivej pracovni sprevádzajú jemné obláčiky pary. „Ešte než tvojej jednotke oznámim, že si odišla bez priepustky.“

Mira sa vystrie, prikývne, vojensky precízne sa zvrtnie a bez slova vykročí k dverám, pričom cestou schmatne malý batoh.

Toto je prvý raz za niekoľko mesiacov, čo sme s mamou samy.

Zahľadí sa mi do očí, zhlboka sa nadýchne a teplota stúpne. „Pri prijímacej skúške si sa v rýchlosti a obratnosti umiestnila medzi najlepšou štvrtinou. Poradiš si. Všetci Sorrengailovci si poradia.“ Prejde mi hánkami po líci, len sotva sa obtrie o moju pokožku. „Tak veľmi sa podobáš na otca,“ zašepeká, no potom si odkašle a o niekoľko krokov ustúpi.

Za prejavovanie emócií sa asi zásluhy neudelfujú.

„Najbližšie tri roky sa k tebe nebudem môcť hlásiť,“ oznámi, keď sa oprie o okraj stola. „Keďže ako veliaca generálka budem tvoja nadriadená.“

„Ja viem.“ Vzhľadom na skutočnosť, že sa ku mne sotva hlási už teraz, ma práve toto trápi najmenej.

„Zároveň s tebou nikto nebude zaobchádzať v rukavičkách len preto, že si moja dcéra. Skôr k tebe budú všetci prísnejší, aby si sa osvedčila.“ Nadvihne obočie.

„Som si toho vedomá.“ Ako dobre, že som posledných pár mesiacov, odkedy mama vyrukovala so svojím rozkazom, trénovala s majorom Gillsteadom.

Vzdychne si a silene sa usmeje. „Takže sa uvidíme v údolí pri Kresaní, kandidátka. Hoci z teba za súmraku už zrejme bude kadetka.“

Alebo budem mŕtva.

Ani jedna z nás to nevysloví.

„Veľa šťastia, kandidátka Sorrengailová.“ Vráti sa späť za stôl a prakticky ma tým pošle preč.

„Ďakujem, generálka.“ Vyhodím si na plecía batoh a vyjdem z jej pracovne. Strážnik za mnou zavrie dvere.

„Totálne jej preskočilo,“ ozve sa Mira zo stredu chodby, z miesta priamo medzi dvoma strážnikmi.

„Povedia jej, že to o nej vyhlasuješ“

„Ako keby si to sami nemysleli,“ precedí pomedzi zuby. „Poďme. Máme len hodinu, kým sa kandidáti budú musieť hlásiť v kvadrantoch, a keď som sem letela, videla som ich pred bránami čakať tisícky.“ Vykročí a zavedie ma dole kamenným schodiskom a chodbami k mojej izbe.

Teda... k mojej *bývalej* izbe.

Za tridsať minút, čo som bola preč, uložili všetky moje osobné veci do kopy debien v rohu. Žalúdok mi oťažie. Nechala zbalíť celý môj život do pár škatúl.

„Je brutálne organizovaná, to jej uznávam,“ zamrmle Mira, otočí sa ku mne a neskrývane po mne prejde pohľadom, akoby si o mne utvárala názor. „Dúfala som, že jej to vyhovorím. Nikdy si nebola predurčená vstúpiť do Jazdeckého kvadrantu.“

„Spomínala si.“ Nadvihnem obočie. „Niekoľkokrát.“

„Prepáč.“ Zašklabí sa, sadne si na zem a vysype obsah svojho batoha.

„Čo to robíš?“

„Niečo, čo pre mňa urobil Brennan,“ odvetí nežne a mne zovrie hrdlo žiaľ. „Vieš narábať s mečom?“

Pokrútim hlavou. „Príliš ťažký. Ale s dýkami som celkom rýchla.“ Fakt rýchla. Rýchla ako blesk. Nedostatok sily dorovnávam rýchlosťou.

„Aj som si myslela. Dobre. Teraz zhod' ten batoh a vyzuj si tie príšerné čižmy.“ Prehrabe sa vecami, ktoré priniesla, a podá mi nové čižmy a čiernu uniformu. „Daj si na seba toto.“

„Čo sa ti nepáči na mojom batohu?“ spýtam sa, ale aj tak ho spustím na zem. Okamžite ho otvorí a vytiahne všetko, čo som si starostlivo zabalila. „Mira! Balila som to celú noc!“

„Nesieš toho priveľa a tými čižmami si koleduješ o smrť. Skĺzneš na ich hladkých podrážkach priamo dole. Dala som ti vyrobiť jazdec-ké čižmy s gumenou podrážkou, len pre prípad, a toto, moja drahá Violet, je ten najhorší možný prípad.“ Do vzduchu začnú lietať knihy, ktoré pristávajú v blízkosti debien.

„Hej, môžem si vziať to, čo sama odnesiem, a tie si zobrať chcem!“ Vrhmem sa po ďalšiu knihu, ešte než ju stihne zahodiť, a len tak-tak sa mi podarí zachrániť svoju obľúbenú zbierku temných mýtov.

„Si pre tie knihy ochotná zomrieť?“ spýta sa príkro.

„Zvládnem ich odniesť!“ Všetko je nesprávne. Mala som knihám zasvätiť život, nie ich odhadzovať do rohu, aby som si odľahčila batoh.

„Nie. Nezvládneš. Vážiš sotva trikrát tolko, čo ten batoh, parapet nemá na šírku ani pol metra, je šesťdesiat metrov nad zemou, a keď som sa naposledy pozrela von, schyľovalo sa k dažďu. Neodsunú tvoj prechod len preto, že sa na moste bude trochu šmýkať, ségra. Spadneš. Zomrieš. Teraz ma už budeš počúvať? Alebo sa pridáš k ostatným mŕtvym kandidátom, ktorých mená budú zajtra ráno čítať?“ V jazdkyni predo mnou nie je ani stopy po mojej staršej sestre. Táto žena je prezieravá, prešibaná a možno trochu krutá. Prežila celé tri roky iba s jednou jazvou, ktorú jej pri Kresaní uštedril jej vlastný drak. „Pretože to je všetko, čo z teba zostane. Ďalší náhrobok. Ďalšie meno vypálené do kameňa. Vykašli sa na knihy.“

„Túto mám od otca,“ zamrmlam a pritlačím si zväzok k hrudi. Možno je pre deti, len zbierka príbehov, ktoré nás varujú pred mámením mágie, dokonca démonizujú drakov, ale je to všetko, čo mi po ňom ostalo.

Vzdychne si. „To je tá stará zbierka povier o temných veneroch a ich wyvernoch? Nečítala si ju už tisíckrát?“

„Možno aj viac,“ priznám. „A sú to *venini*, nie veneri.“

„Otec a jeho alegórie,“ povzdychne si. „Ak budeš používať moc, ktorá k tebe neprišla cez tvojho draka, pod posteľ sa ti schovajú červenooké monštra, ktoré ťa budú chcieť uniesť na svojich dvojnóhych

zveroch, aby si sa pripojila k ich temnej armáde:“ Vytiahne z batoha poslednú knihu, ktorú som si zabalila, a podá mi ju. „Vykašli sa na knihy. Otec ňu nezachráni. Skúšal to. Ja som to skúšala. Rozhodni sa, Violet. Chceš zomrieť ako pisárka? Alebo žiť ako jazdkyňa?“

Vrhnem pohľad na knihy vo svojich rukách a rozhodnem sa. „Si hrozná otrava.“ Odložím knihu príbehov do rohu, ale tú druhú si nechám a obrátim sa k sestre.

„Hrozná otrava, ktorá ňu udrží nažive. Načo ti bude táto?“ spýta sa.

„Na zabíjanie ľudí.“ Podám jej ju.

Po tvári sa jej pomaly rozleje úsmev. „Dobre. Tú si môžeš nechať. Teraz sa prezleč, kým pretriedim zvyšok.“ Vysoko nad nami zazvoní zvon. Máme štyridsaťpäť minút.

Rýchlo sa oblečiem, ale vo všetkom sa cítim, akoby to patrilo niekomu inému, hoci je to zjavne šité pre mňa. Tuniku vymením za príliehavú čiernu košelu s dlhými rukávami a voľné nohavice nahradia kožené, ktoré mi priľnú ku každej krivke. Potom mi Mira na košelu zašnuruje vestový korzet.

„Takto sa ti nebude odierať o kožu,“ vysvetlí.

„Vyzerám ako v jazdeckom výstroji do bitky.“ Musím uznať, že oblečenie je brutálne, aj keď si v ňom pripadám ako podvodníčka. *Bohovia, naozaj je to tu.*

„Presne, pretože práve to ňu čaká. Ideš do bitky.“

Kombinácia kože a neznámej látky ma halí od kľúčnej kosti až tesne pod pás, vinie sa mi okolo prs a prechádza mi cez plecia. Krížom cez hrudník nahmatám skryté puzdrá.

„Na dýky.“

„Mám iba štyri.“ Zdvihnem ich z kopy na zemi.

„Získaš ďalšie.“

Zasuniem dýky do puzdier, akoby sa aj moje rebrá premenili na zbraň. Dizajn je geniálny. S puzdrami na hrudníku a na stehnách mám čepele ľahko na dosah. Takmer sa v zrkadle nespoznávam. Vyzerám ako jazdkyňa. Stále sa cítim ako pisárka.

O niekoľko minút je polovica môjho batoha naukladaná na debnách. Mira ma znovu zbalila, vyhodila všetko, čo pokladala za nepotrebné, a takmer všetko sentimentálne, pričom zo seba chrlila rady o tom, ako prežiť v kvadrante. Potom ma prekvapí tým najsentimentálnejším, čím môže – povie mi, aby som si jej sadla medzi kolená, nech mi môže zapliesť vlasy do koruny.

Pripadám si, akoby som namiesto dospelej ženy bola znova dieťaťom, ale poslúchnem ju.

„Čo je to?“ Skúmavo prejdem prstami po materiáli priamo nad srdcom a škrabnem doň nechťom.

„Niečo, čo som navrhla,“ vysvetlí, zatiaľ čo mi na hlave zapletá až bolestivo tesný vrkoč. „Nechala som to vyrobiť špeciálne pre teba a vnútri sú zašité šupiny z Teinea, takže na to daj pozor:“

„Dračie šupiny?“ Prudko k nej otočím hlavu. „Ako? Teine je obrovský.“

„Náhodou poznám jazdca, ktorý dokáže veľké veci zmenšiť.“ Po perách jej preletí šibalský úsmev. „A tie malé... výrazne zväčšiť.“

Zagúľam očami. Míra o mužoch vždy hovorila oveľa otvorenejšie ako ja o tých... dvoch svojich. „Výrazne, vravíš?“

Zasmeje sa a potom ma potiahne za vrkoč. „Hlavu hore. Mala si sa dať ostriať.“ Pritiahne mi pramene tesne k hlave a pokračuje so zapletaním. „V zápasoch a v bitkách ti tie vlasy budú na príťaž, nehovoriac o tom, že z teba urobia obrovský cieľ. Nikto iný nemá vlasy prechádzajúce do strieborna a aj bez toho po tebe všetci pôjdu.“

„Dobre vieš, že z nich pigment postupne vyprcháva bez ohľadu na dĺžku.“ Moje oči sú rovnako nerozhodné, svetlohnedé a plné modrých a jantárových odtieňov, akoby sa nevedeli prikloniť ani k jednej z tých farieb. „Navyše, ak si odmyslíme, ako ten odtieň všetci riešia, moje vlasy sú to jediné, čo je na mne absolútne zdravé. Keby som si ich ostrihala, mala by som pocit, akoby som trestala svoje telo za to, že konečne spravilo niečo dobré. A tiež nemám potrebu skrývať, kto som.“

„To nie.“ Míra trhne za môj vrkoč, potiahne mi hlavu dozadu a naše pohľady sa stretnú. „Si tá najmúdrejšia žena, akú poznám. Nezapadni na to. Tvojou najsilnejšou zbraňou je mozog. Prekabáť ich, Violet. Počuješ ma?“

Prikývnem, ona povolí zovretie, dopletie môj vrkoč a prikáže mi postaviť sa, pričom ďalej zhrňa roky skúseností do pätnástich uponáhľaných minút a stíchne len vtedy, keď sa potrebuje nadýchnuť.

„Buď všímavá. Môžeš byť tichá, ale uisti sa, že si všímaš všetko a všetkých okolo seba tak, aby si to využila vo svoj prospech. Čítala si Kódex?“

„Niekoľkokrát.“ Kniha pravidiel pre Jazdecký kvadrant má len zlomok dĺžky tých pre ostatné divízie. Pravdepodobne preto, že jazdci nevedia dodržiavať pravidlá.

„Dobre. Takže vieš, že ostatní jazdci ťa môžu kedykoľvek zabiť, a krvilační kadeti to skúsia. Menej kadetov znamená väčšiu šancu pri Kresaní. Drakov ochotných viazať sa nikdy nie je dosť, a ak je niekto taký nezodpovedný, že sa nechá zabiť, nie je draka hoden.“

„Okrem spánku. Zaútočiť na spiacieho kadeta je hrdelný zločin. Článok tri...“

„Áno, ale to neznamená, že budeš v noci v bezpečí. Spi v tomto, ak môžeš.“ Poklepká mi po korzete na bruchu.

„Jazdeckú čiernu si máš zaslúžiť. Určite by som si dnes nemala viazať tuniku?“ Prejdem rukami po koženom odevu.

„Vietor hore na parapete sa oprie do voľnej látky ako do plachty.“ Podá mi môj teraz už oveľa ľahší batoh. „Čím tesnejšie oblečenie, tým väčšiu šancu budeš mať tam hore aj pri zápasoch. Nikdy si to brnenie neskladaj. *Nikdy* neodkladaj dýky.“ Ukáže na puzdrá na svojich stehnách.

„Niekto ma obviní, že som si ich nezaslúžila.“

„Si Sorrengailová,“ odsekne, akoby to stačilo. „Na také reči sa vyser.“

„Podľa teba s tými dračími šupinami nepodvádzam?“

„Keď raz vyjdeš hore na tú vežu, podvádzanie prestane byť podstatné. Podstatné sú len prežitie a smrť.“ Zazvoní zvon – ostáva iba tridsať minút. Mira prehltnie. „Je takmer čas. Pripravená?“

„Nie.“

„To som nebola ani ja.“ Kútik pier sa jej skrúti do úšľabku. „A to som sa pripravovala celý život.“

„Dnes v žiadnom prípade nezomriem.“ Prevesím si batoh cez plecia a nadýchnem sa o niečo ľahšie ako ráno. Manipuluje sa s ním nekonečne jednoduchšie.

Keď zostupujeme rozličnými schodiskami, chodby centrálnej, administratívnej časti pevnosti sú strašidelne tiché, no čím nižšie zídeme, tým je hluk zvonka silnejší. Cez okná vidím na trávnatých poliach tesne pred hlavnou bránou tisíce kandidátov, ktorí sa objímajú a lúčia so svojimi blízkymi. Podľa toho, čo som videla po minulé roky, odíde väčšina z nich od svojich rodín až pri poslednom zvonení. Štyri cesty vedúce k pevnosti sú plné koní a povozov, predovšetkým na mieste pred akadémiou, kde sa zbiehajú, ale nevoľno mi príde práve z prázdnych vozov na okraji polí.

Sú na telá.

Tesne predtým, ako zahne za posledný roh a vyjdeme na dvor, Mira zastane.

„Čo sa... Uf.“ Prudko si ma pritiahne k hrudi a v relatívnom súkromí chodby ma silno objíma.

„Lúbim Ťa, Violet. Nezabudni na nič z toho, čo som ti povedala. Nestaň sa ďalším menom na zozname mŕtvych.“ Hlas sa jej zachveje, ja oviniem ruky okolo jej hrude a pevne ju stisnem.

„Budem v poriadku,“ sľúbim.

Prikývne, pričom bradou fukne na vrchol mojej hlavy. „Ja viem. Poďme.“

Nepovie nič viac, len sa odtiahne a vykročí k preplnenému dvoru za hlavnou bránou pevnosti. Postávajú na ňom inštruktori, velitelia a dokonca aj naša matka, a všetci čakajú, až chaos za múrmi vystrieda poriadok vnútri. Spomedzi všetkých dverí vo vojenskej akadémii je hlavná brána jediná, ktorou dnes neprejdú žiadni kadeti, keďže každý kvadrant má svoj vstup a priestory. Dopekla, jazdci majú vlastnú citadelu. Banda namyslených, egoistických chujov.

Vydám sa za Mirou a niekoľkými rýchlymi krokmi ju dobehnem.

„Nájdí Daina Aetosa,“ prikáže mi, keď prejdeme cez dvor k otvorenej bráne.

„Daina?“ Nemôžem si pomôcť, no pri myšlienke, že znova uvidím Daina, sa s rozbúšeným srdcom usmejem. Nevideli sme sa už rok a chýbajú mi jeho nežné hnedé oči a smiech, ktorý ho celého rozžiari. Chýbajú mi naše priateľstvo a chvíle, keď som si myslela, že za správnych okolností by mohlo prerásť do niečoho viac. Chýba mi to, ako sa na mňa pozeral, akoby som bola niekto, kto stojí za povšímnutie. Skrátka mi chýba... on.

„Odišla som z kvadrantu pred tromi rokmi, ale počula som, že sa mu darí, a ochráni Ťa. Nevyškieraj sa tak,“ vyhreší ma. „Bude druhák.“ Zamáva na mňa prstom. „S druhákmi sa neblbne. Ak si chceš s niekým užiť, čo by si mala,“ nadvihne obočie, „robiť často, keďže nikdy nevieš, čo Ťa na druhý deň čaká, tak s niekým zo svojho ročníka. Nie je nič horšie ako kadetské klebety, že si sa prespala do bezpečia.“

„Takže si môžem zobrať do postele hocikoho z prvákov,“ uistím sa s letným úškrnom. „Len nie druhákov ani tretiakov.“

„Presne tak.“ Žmurkne.

Prejdeme cez bránu, opustíme pevnosť a pridáme sa k organizovanému chaosu vonku.

Každá z navarrských šiestich provincií sem vyslala svoj tohtoročný podiel kandidátov na vstup do vojenskej služby. Niektorí sa prihlásili dobrovoľne. Iní sem boli poslaní za trest. Väčšina sú odvedenci. Spoločné máme len to, že sme prešli prijímacou skúškou – písomnou aj testom fyzickej zdatnosti, čomu vo svojom prípade stále nemôžem uveriť –, takže neskončíme na fronte ako živý štít pre pechotu.

Keď ma Mira vedie po ošúchanej dlažbe k južnej veži, napätie vo vzduchu by sa dalo krájať. Hlavná časť akadémie je vystavaná do úbočia Basgiathu, akoby bola vytesaná zo samotného hrebeňa hory. Rozsiahla a impozantná stavba sa týči nad davmi nervózných čakajúcich kandidátov a ich uplakaných rodín pod niekoľkopuschodovými hradbami s cimburím – stavanými tak, aby chránili vysokú pevnosť vnútri – a obrannými vežami na každom rohu, jednou so zvonmi.

Väčšina davu sa zoraďuje pred severnou vežou – vstupom do Pechotného kvadrantu. Časť masy mieri k bráne za nami – k Liečiteľskému kvadrantu v južnej časti akadémie. Závistlivo si všimnem niekoľkých, ktorí mieria k stredovému tunelu do Archívov pod pevnosťou a vstupu do Pisárskeho kvadrantu.

Vstup do Jazdeckého kvadrantu je v podstate len veža s opevnenými dverami, presne ako vstup pre pechotu na severe. No zatiaľ čo kandidáti na členov pechoty vojdú priamo do kvadrantu na úrovni zeme, nás kandidátov na jazdcov čakajú schody.

Pridáme sa s Mirou k radu budúcich jazdcov čakajúcich na zápis. Vtedy urobím chybu a pozriem hore.

Vysoko nad nami, nad údolím s riekou oddeľujúcim hlavnú časť akadémie od ešte vyššie položenej citadely Jazdeckého kvadrantu na južnom hrebeni, sa ťahá parapet, kamenný most, ktorý bude v priebehu nasledujúcich pár hodín oddeľovať kandidátov od kadetov.

Nemôžem uveriť, že sa po ňom chystám prejsť.

„A keď si pomyslím, že som sa celé tie roky pripravovala na písomnú skúšku pre pisárov.“ Z hlasu mi srší sarkazmus. „Mala som poskakovať po kladine.“

Mira ma ignoruje, rad sa posúva a kandidáti miznú za dverami. „Nestrať vo vetre rovnováhu.“

O dvoch kandidátov pred nami vzlyká žena, ktorú jej partner odťahuje od mladého muža. Dvojica sa odpojí od radu a so slzami v očiach vyrazí späť dole kopcom k davu rodinných príslušníkov na

cestách. Pred nami už neostali žiadni rodičia, iba pár tuctov kandidátov, ktorí sa posúvajú k zapisovateľom.

„Nespúšťaj zrak z kameňov pred sebou a nepozerať sa dole,“ pokračuje Mira s napätou tvárou. „Vystri ruky, pomôžu ti držať rovnováhu. Ak ti sklízne batoh, zahod ho. Radšej nech spadne on ako ty.“

Pozriem za nás, kde to vyzerá, akoby sa tam za pár minút zjavili stovky ľudí. „Možno by som ich mala pustiť pred seba,“ zašepkám v panike. Dopekla, čo tu robím?

„Nie,“ vyhlási Mira. „Čím dlhšie budeš na tých schodoch čakať,“ ukáže na vežu, „tým väčšiu moc nad tebou strach získa. Prejdi po parapete, ešte než sa ťa zmocní.“

Rad sa pohne a znova sa ozve zvonenie. Je osem hodín.

Tisícky ľudí v dave za nami sa už celkom rozostúpili k vybraným kvadrantom a stoja v radoch na zápis pred vstupom do služby.

„Sústred sa,“ okríkne ma Mira a ja prudko trhnem hlavou vpred. „Možno to bude znieť kruto, ale nehľadaj si priateľov, Violet. Uzatváraj spojenectvá.“

Pred nami už stoja iba dvaja ľudia – žena s plným batohom, ktorej vysoké líčne kosti a oválna tvár mi pripomínajú vyobrazenia Amari, kráľovnej bohov. Tmavohnedé vlasy má zapletené v niekoľkých radoch krátkych vrchočov obtierajúcich sa o rovnako tmavú pokožku na jej krku. Druhý je svalnatý svetlovlasý mladík, pri ktorom plakala tá žena. Jeho batoh je ešte väčší.

Pozriem poza dvojicu k stolu zapisovateľa a vyvalím oči. „To je...“ zašepkám.

Mira tam šibne pohľadom a ticho zanadáva. „Dieťa separatistu? Hej. Vidíš tú ligotavú značku, čo sa mu začína na zápästí? To je povstalecký odtlačok.“

Prekvapene nadvihnem obočie. Jediné odtlačky, o ktorých som kedy počula, vznikajú, keď sa drak pomocou svojej mágie odtlačí na kožu svojho jazdca. Ale také odtlačky sú symbolom cti a moci a zvyčajne v tvare draka, ktorý nimi jazdca obdaril. Tieto tvoria samé seky a špirály a pôsobia skôr varovne ako majetnícky.

„To mu spravil drak?“ zašepkám.

Mira prikývne. „Mama povedala, že ich tak všetkých označil drak generála Melgrena, keď popravil ich rodičov, ale nikdy nechcela zachádzať do detailov. Ak chceš odradiť od zrady ďalších ľudí, skrátka potrestaj deti.“

Pôsobí to na mňa... kruto, ale prvým pravidlom života v Basgiathskej akadémii je nikdy nespochybňovať drakov. Zvyknú spopolniť každého, kto sa k nim správa drzo.

„Väčšina poznačených detí s povstaleckými odtlačkami je, prirodzene, z Tyrrendoru, ale pár zradcov pochádzalo z iných provincií...“ Zbledne ako stena, chytí popruhy môjho batoha a otočí si ma k sebe. „Práve som si spomenula.“ Stíši hlas a ja sa nakloním k nej, od naliehavosti v jej slovách sa mi rozbúši srdce. „Pre všetko, čo ti je na svete drahé, drž si odstup od Xadena Riorsona.“

Zháčim sa. To meno...

„Toho Xadena Riorsona,“ potvrdí a v pohľade sa jej odráža strach, ktorý cítim. „Je tretiak a zabije ťa v sekunde, keď zistí, kto si.“

„Jeho otec bol Najväčší zradca. Viedol povstanie,“ poznamenám ticho. „Čo robí Xaden tu?“

„Všetky deti vodcov povstania boli za zločiny rodičov potrestané tým, že ich odviedli,“ zašepká Mira, keď sa rad pohne a my sa trochu posunieme. „Podľa mamy nečakali, že sa Riorson dostane cez parapet. Potom si vraveli, že ho zabije iný kadet, ale odkedy si ho vybrala jeho dračica...“ Pokrúti hlavou. „Nuž, teraz s tým už nemôžu nič spraviť. Vypracoval sa na pozíciu veliteľa krídla.“

„To je sprostosť,“ zavrčím.

„Prisahal vernosť Navarre, ale nemyslím, že ho to pri tebe zastaví. Keď prejdeš cez parapet – pretože ty cezeň prejdeš –, nájdí Daina. Vezme ťa do jednotky a budeme dúfať, že skončíš čo najďalej od Riorsona.“ Zovrie moje popruhy pevnejšie. „Drž. Sa. Od. Neho. Bokom.“

„Beriem na vedomie.“ Prikývnem.

„Ďalší,“ zavolá hlas spoza dreveného stola so zvitkami Jazdeckého kvadrantu. Jazdec s odtlačkom, ktorého nepoznám, sedí vedľa pisára, ktorého áno, a kapitán Fitzgibbons nadvihne strieborné obočie na vetrom ošlahanej tvári. „Violet Sorrengailová?“

Prikývnem, vezmem si brko a zapíšem svoje meno do ďalšieho prázdneho riadka na zvitku.

„Myslel som, že sa chystáš vstúpiť do Pisárskeho kvadrantu,“ prihovori sa mi kapitán Fitzgibbons ticho.

Závidím mu jeho krémovú tuniku a nenachádzam slov.

„Generálka Sorrengailová sa rozhodla inak,“ príde mi na pomoc Mira.

Oči postaršieho muža zastrie smútok. „Škoda. Mala si veľký potenciál.“

„Bohovia,“ hlesne jazdec pri kapitánovi Fitzgibbonsovi. „Mira Sorrengailová?“ Padne mu sánka a jeho zbožnú úctu priam cítim.

„Áno.“ Prikývne. „Toto je moja sestra Violet. Bude prváčka.“

„Ak prežije parapet.“ Nieкто za mnou si odfrkne. „Možno ju z neho sfúkne.“

„Bojovali ste pri Strythmore,“ pokračuje jazdec za stolom v úžase. „Dali vám Rád dračieho pazúra za vyradenie batérie za nepriateľskými líniami.“

Posmešky ustanú.

„Ako som vavela.“ Mira mi priloží ruku na kríže. „Toto je moja sestra Violet.“

„Vieš, ako to chodí.“ Kapitán prikývne a ukáže na otvorené dvere do veže. Vnútro vyzerá zlovestne tmavo a ja bojujem s nutkaním vziať nohy na plecia.

„Viem, ako to chodí,“ uistí ho Mira a odstúpi so mnou od stola, aby sa ten podrývačný kretén za mnou mohol zapísať na zvitok.

Pri dverách zastaneme a otočíme sa k sebe.

„Nezomri, Violet. Nechcem byť jedináčikom.“ Usmeje sa a vyberie sa na odchod popri rade kandidátov, ktorí na ňu spolu s tým, ako sa šíria zvesti, kto je a čo dokázala, vyvalujú oči.

„Život v tieni niekoho takého musí byť ťažký,“ poznamená žena predou mnou, tesne za vstupom do veže.

„Hej,“ súhlasím, zovriem popruhy batoha a zamierim do temnoty. Moje oči si rýchlo zvyknú na slabé svetlo prenikajúce cez okienka pravidelne osadené okolo točitého schodiska.

„Sorrengailová ako...“ nadhodí žena, obzruc sa ponad plece, keď sa pustíme na výstup po stovkách schodov, ktoré možno vedú k našej smrti.

„Hej.“ Nie je tu zábradlie, takže sa pri stúpaní vyššie a vyššie musím držať kamenej steny.

„Tá generálka?“ ozve sa svetlovlasý mladík pred nami.

„Presne tá,“ odvetím s letným úsmevom. Nieкто, od koho sa jeho matka nemohla odtrhnúť, nemôže byť až taký hrozný, však nie?

„Vau. A pekný kožený odev.“ Opätuje mi úsmev.

„Vďaka. Ten mám od sestry.“

„Zaujímalo by ma, koľko kandidátov padlo zo schodov a zahynulo ešte predtým, ako vôbec dorazilo k parapetu,“ prehodí žena, keď počas nášho výstupu vrhne pohľad do šachty v strede schodiska.

„Minulý rok dvaja.“ Keď sa za mnou obzrie, nakloním hlavu. „Alebo traja, ak rátaš aj dievča, na ktorom jeden z tých chalanov pristál.“

Žena vyvalí hnedé oči, ale otočí sa a kráča ďalej. „Kofko je tu schodov?“ spýta sa.

„Dvestopäťdesiat,“ odvetím a ďalších päť minút kráčame mlčky.

„Nebolo to také zlé,“ skonštatuje so širokým úsmevom, keď sa priblížime k vrcholu a rad sa zastaví. „Som Rhiannon Matthiasová, len tak mimochodom.“

„Dylan,“ predstaví sa veselý svetlovlasý mladík.

„Violet.“ Napäto sa na nich usmejem a nehanebne ignorujem Mirinu dnešnú radu, aby som sa vyhýbala priateľstvám a uzatvárala iba spojenectvá.

„Pripadám si, akoby som na tento deň čakal celý život.“ Dylan si nadhodí batoh na chrbte. „Vy veríte, že sme naozaj tu? Je to ako splnený sen.“

Jasné. Prirodzene, že takmer všetci ostatní kandidáti sa na dnešok tešia. Jazdecký kvadrant ako jediný neprijíma odvedencov – iba dobrovoľníkov.

„Nemôžem sa dočkať.“ Rhiannon sa usmeje ešte širšie. „Veď kto si nechce zajazdiť na *drakovi*?“

Ja. Niežeby to teoreticky neznelo zábavne. Znie. Len z tej mizernej šance prežiť výcvik sa mi dvíha žalúdok.

„Tvoji rodičia súhlasili?“ spýta sa Dylan. „Pretože moja mama ma celé mesiace prosila, aby som si to rozmyslel. Vravela som jej, že budem mať lepšiu šancu na kariérny postup ako jazdec, ale ona chcela, aby som sa pridal k liečiteľom.“

„Naši odjakživa vedeli, že sa chcem stať jazdkyňou, takže ma celkom podporovali. Navyše môžu rozmaznávať moje dvojča. Raegan si už žije svoj splnený sen, je vydatá a čaká dieťa.“ Rhiannon vrhne pohľad na mňa. „Čo ty? Budem hádať. Stavím sa, že ty ako Sorren-gailová, si bola prvá, kto sa tento rok prihlásil.“

„Skôr som bola prihlásená.“ Moja odpoveď je oveľa menej nadšená ako jej.

„Aha.“

„A jazdci majú naozaj oveľa viac výhod ako iní vojaci,“ poviem Dylanovi, keď sa rad znova pohne. Uštipačný kandidát za mnou nás dobehne, upotený a celý červený. *Pozrime sa, koho prešiel smiech.* „Lepší plat, voľnejšie pravidlá obliekania,“ pokračujem. Každému je

fuk, čo jazdci nosia, pokiaľ je to čierne. Jazdci sa riadia iba pravidlami z Kódexu, ktoré som sa naučila naspamäť.

„A majú právo označovať sa za brutálne drsných,“ dodá Rhiannon.

„Aj to,“ uznám. „Som si pomerne istá, že spolu s leteckou uniformou vyfasuješ aj dávku egoizmu.“

„Tiež som počul, že jazdci majú dovolené sobášiť sa skôr ako ľudia z iných kvadrantov,“ dodá Dylan.

„Áno. Hneď po promóciách.“ Ak prežijeme. „Myslím, že kvôli tomu, aby pokračovali ich pokrvné línie.“ Väčšina úspešných jazdcov je z jazdeckých rodín.

„Alebo preto, že zvykneme zomierať skôr ako v iných kvadrantoch,“ nadhodí Rhiannon.

„Ja nezomriem,“ vyhlási Dylan oveľa sebedomejšie, ako sa ja cítim, a vytiahne spod tuniky retiazku s prsteňom. „Povedala, že zasnúbiť sa pred mojím odchodom by nám prinieslo smolu, takže si na to počkáme do promócií.“ Pobožká prsteň a schová retiazku späť pod golier. „Tie tri roky budú dlhé, ale budú stáť za to.“

Nechám si svoj povzdych pre seba, hoci som možno v živote nepočula nič romantickejšie.

„Ty sa možno cez parapet dostaneš,“ odfrkne si ten chalan za nami. „Ale túto delí od dna rokliny iba vánok.“

Zagúľam očami.

„Sklapni a nestaraj sa do iných,“ okríkne ho Rhiannon, zatiaľ čo cestou hore klopká topánkami po kamenných schodoch.

Zjaví sa vrchol, dvere zaliate kalným svetlom. Mira mala pravdu. Oblaky prinesú peknú spúšť a musíme sa dostať na opačnú stranu parapetu, ešte než to stihnú.

Ďalší krok, ďalšie klopnutie Rhiannoniných topánok.

„Ukáž mi svoje čižmy,“ požiadam ticho, aby ma ten chuj za mnou nepočul.

Zvraští obočie a do hnedých očí sa jej vkradne zmätok, ale ukáže mi podrážky. Sú hladké, tak ako tie, ktoré som dnes mala obuté ja. Žalúdok mám zrazu ako z kameňa.

Rad sa znovu posunie a zastane tak, že nás od dverí delí iba pár krokov. „Akú máš veľkosť nôh?“

„Čože?“ Rhiannon prekvapene zažmurká.

„Topánky. Akú veľkosť nosíš?“

„Osmičky,“ odpovie s dvoma vráskami medzi obočím.

„Ja mám sedmičky,“ poviem rýchlo. „Bude to šialene bolieť, ale chcem, aby si si vzala moju ľavú čižmu. Vymeňme si ich.“ V pravej mám dýku.

„Čože?“ Pozrie na mňa, akoby som prišla o rozum, a možno oprávnene.

„Toto sú jazdecké čižmy. Prilnú ku kameňu lepšie. Musíš pokrčiť prsty a bude to strašne bolieť, ale aspoň budeš mať šancu, že nespadneš, ak sa rozprší.“

Rhiannon vrhne pohľad k otvoreným dverám – a tmavnúcej oblohe – a späť ku mne. „Si ochotná vymeniť si čižmu?“

„Len kým neprejdeme na druhú stranu.“ Vyzriem cez otvorené dvere. Po parapete kráčajú traja kandidáti s rozťahnutými rukami. „Ale rýchlo. Sme takmer na rade.“

Rhiannon na chvíľu váhavo zovrie pery, no potom súhlasí a vymeníme si ľavé čižmy. Sotva si ju zašnurujem, keď sa rad znova pohne a chalan za mnou ma postrčí do krížov, až sa vytackám von na plošinu rovno na otvorený priestor.

„Poďme. Niektorí z nás majú na druhej strane prácu.“ Jeho hlas mi lezie na nervy.

„Práve teraz mi nestojíš za pozornosť,“ zamrmlam, keď nájdem stratenú rovnováhu. Pokožku mi bičuje vietor, letné ráno je poriadne vlhké. *Dobrý nápad s tým vrkočom, Mira.*

Vrchol veže je prázdny, po okrúhlom okraji sa dvíha a padá múrik s cimburím vo výške mojej hrude, ktorý nijako nebráni vo výhlade dole. Roklina a rieka v nej zrazu pôsobia veľmi, veľmi vzdialene. Koľko vozov tam čaká? Päť? Šesť? Poznám štatistiky. Na parapete príde o život zhruba pätnásť percent kandidátov. Každá skúška v kvadrante – vrátane tejto – je navrhnutá s cieľom preveriť kadetovu schopnosť jazdiť na drakovi. Ak niekto neprejde vo vetre po úzkom kamennom moste, tak ani náhodou neudrží rovnováhu pri boji na dračom chrbte.

A úmrtnosť? Podľa mňa si všetci ostatní myslia, že riziko za tú slávu stojí – alebo arogantne veria, že nespadnú.

Nepatrím ani do jedného tábora.

Žalúdkom mi lomcuje nevoľnosť, a keď kráčam k okraju za Rhiannon a Dylanom, prechádzam prstami po kameni, nadychujem sa nosom a vydychujem ústami.

Pred vstupom, čo je prakticky len zívajúca diera v múre, čakajú traja jazdci. Jeden s odrhnutými rukávami zaznamenáva mená

kandidátov vstupujúcich na zradný most. Ďalší, s vlasmi vyholenými tak, že mu rastú iba v páse stredom hlavy, dáva pokyny Dylanovi, ktorý sa pripravuje na prechod a potľapká sa po hrudi, akoby mu mal prsteň, čo tam má schovaný, priniesť šťastie.

Dúfam, že prinesie.

Tretí sa otočí mojím smerom a srdce mi skrátka... zastane.

Je vysoký, s vetrom rozfúkanými čiernymi vlasmi a tmavým obočím. Má výraznú čeľusť pokrytú teplou zlatohnedou pokožkou a tmavým strniskom, a keď si prekríži ruky, svaly na hrudi a ramenách sa mu zavlňia, až naprázdno prehltnem. A jeho oči... sú ónyxové so zlatými fľiačikmi. Ten kontrast je zarážajúci, dokonca šokujúci – tak ako je on sám. Jeho črty sú také ostré, až pôsobia ako vyrezané, a predsa sú ohromujúco dokonalé, akoby na ňom rezbár pracoval celý život a minimálne rok strávil na jeho ústach.

Nikdy som nevidela dokonalejšieho muža.

A život vo vojenskej akadémii znamená, že som videla veľa mužov.

Dokonca aj jazva, ktorá sa mu tiahne krížom cez ľavé obočie až k hornému okraju líca, vyzerá sexy. Brutálne sexy. Nebezpečne sexy. *Dostane ťa do problémov a tebe sa to bude páčiť sexy.* Zrazu si nemôžem spomenúť, prečo mi Mira hovorila, aby som neblbla s ľuďmi mimo svojho ročníka.

„Uvidíme sa na druhej strane!“ zavolá ponad plece s nadšeným úsmevom Dylan, ešte než s naširoko rozťahnutými rukami vstúpi na parapet.

„Pripravený na ďalšieho, Riorson?“ spýta sa jazdec s odtrhnutými rukávmi.

Xaden Riorson?

„Si pripravená, Sorrengailová?“ prehodí Rhiannon, keď vykročí vpred.

Čiernovlasý jazdec prudko šibne pohľadom mojím smerom a otočí sa ku mne. Srdce sa mi rozbúši z úplne nesprávnych dôvodov. Vlny a špirály jeho povstaleckého odtlačku sa mu začínajú na ľavom zápästí, miznú pod čiernou uniformou a znova sa zjavujú pri golieri, kde sa tiahnu okolo jeho krku a končia sa pri čeľusti.

„No doriti,“ zašepkám a on prižmúri oči, akoby ma v tom kvílení vetra, ktorý bičuje môj pevne zapletený vrkoč, počul.

„Sorrengailová?“ Pristúpi ku mne a ja sa pozriem vyššie... a vyššie.

Dobrotiví bohovia, nesiaham mu ani po kľúčnu kosť. Je obrovský. Musí mať minimálne stodeväťdesiat centimetrov.

Pripadám si presne, ako ma opísala Mira – *krehko* –, ale raz prikývnem a v jeho lesklých ónyxových očiach sa usadí číra chladná nezávisť. Jeho odpor je takmer citeľný, sála z neho ako trpká kolínska.

„Violet?“ zavolá Rhiannon, zatiaľ čo pokračuje vpred.

„Najmladšia dcéra generálky Sorrengailovej.“ Hlas má hlboký a obviňujúci.

„Syn Fena Riorsona,“ odsekнем, zatiaľ čo mnou prestupuje mrazivé uvedomenie. Zdvihnem bradu a snažím sa zaťať každý sval v tele, aby som sa nezačala triasť.

Zabije ťa v sekunde, keď zistí, kto si. V hlave sa mi ozývajú Mirine slová a hrdlo mi upcháva strach. Zhodí ma dole. Zdvihne ma a zhodí ma dole z veže. Ani nedostanem šancu prejsť po parapete. Zomriem presne ako to, za čo ma moja matka nikdy nechcela na rovinu označiť – ako slaboška.

Xaden sa zhlboka nadýchne, svaly na jeho čelusti sa napnú. „Tvoja matka zajala môjho otca a dohliadala na jeho popravu.“

Počkať. Akoby bol *on* jediný, kto má právo hnevať sa. Krv v žilách mi zabudle od zlosti. „Tvoj otec zabil môjho staršieho brata. Myslím, že sme si kvit.“

„To sotva.“ Prejde po mne nevraživým pohľadom, akoby si vrýval do pamäti každý detail alebo hľadal akúkoľvek slabinu. „Tvoja sestra je jazdkyňa. Tým sa asi vysvetľuje to kožené oblečenie.“

„Asi hej.“ Opätujem mu pohľad, akoby som namiesto prechodu po parapete mohla vstúpiť rovno do kvadrantu, ak odvráti zrak prvý. Tak či onak, dostanem sa tam. Mira nepríde o oboch súrodencov.

Zatne ruky v päste a celý stuhne.

Pripravujem sa na úder. Možno ma zhodí dole, no ja mu to neufahčím.

„Deje sa niečo?“ spýta sa Rhiannon, pričom pohľadom preskakuje medzi Xadenom a mnou.

Letmo na ňu pozrie. „Ste priateľky?“

„Stretli sme sa na schodoch,“ odvetí a vypne hrud.

Xaden pozrie dole, všimne si naše neladiace čižmy a nadvihne obočie. Uvoľní ruky. „Zaujímavé.“

„Zabiješ ma?“ Zdvihnem bradu o ďalší centimeter.

Keď sa jeho pohľad znova zrazí s mojím, nebesia sa pretrhnú a zaplaví nás dážď, ktorý mi za pár sekúnd zmáča vlasy, kožené oblečenie a kamene okolo nás.

Vzduchom sa rozľahne výkrik a Rhiannon aj ja sa prudko obrátim k parapetu práve vo chvíli, keď sa Dylanovi šmykne.

Zalapám po dychu, srdce mi vyskočí až do krku.

Dylan sa zachytí, omotá ruky okolo kamenného mosta a kope nohami pod sebou, hľadá niečo, o čo by sa oprel, hoci nemá o čo.

„Vytiahni sa hore, Dylan!“ zakričí Rhiannon.

„Bohovia!“ Ruka mi vyletí k ústam, ale Dylan sa na vlhkých kameňoch neudrží, spadne a zmizne nám z dohľadu. Vietor a dážď si uzurpujú všetky zvuky, ktoré jeho telo v údolí pod nami vydá. Uzurpujú si aj zvuk môjho tmeného výkriku.

Xaden sa na mňa ani na okamih neprestane dívať, a keď obrátim svoj zdesený pohľad späť k nemu, vidím, že ma mlčky sleduje, no jeho výraz nedokážem rozlúštiť.

„Prečo by som sa mal namáhať zabíjať ťa, keď to za mňa spraví parapet?“ Pery sa mu skrúčia v zlovestnom úsmeve. „Si na rade.“

Panuje mylná predstava, že Jazdecký kvadrant žije heslom „zabi alebo budeš zabitý“. Jazdci vo všeobecnosti nezvyknú vraždiť ostatných kadetov... pokiaľ v daný rok nie je nedostatok drakov alebo nie je kadet krídlu na príťaž. Potom to môže byť... zaujímavé.

SPRIEVODCA JAZDECKÝM KVADRANTOM MAJORA AFENDRU
(NEAUTORIZOVANÉ VYDANIE)

DRUHÁ KAPITOLA

Dnes v žiadnom prípade nezomriem. Z tých slov sa stala moja mantra, ktorú si v duchu opakujem, zatiaľ čo Rhiannon diktuje svoje meno jazdcovi so záznamami pri vstupe na parapet. Xadenov nenávistný pohľad mi spaľuje líce ako oheň, a dokonca ani dážď, ktorý mi s každým závanom vetra bičuje pokožku, mi od jeho sáľania neuľaví – rovnako ako od zimomriavok hrôzy na chrbte.

Dylan je mŕtvy. Stane sa iba menom, ďalším čoskoro zabudnutým kameňom na nekonečných cintorínoch lemujúcich cesty k Basgiathskej akadémii, ďalšie varovanie pre ambiciózných kandidátov, ktorí radšej riskujú život medzi jazdcami, než aby si vybrali bezpečie v akomkoľvek inom kvadrante. Teraz už chápem, prečo ma Mira varovala, aby som si neľadala priateľov.

Rhiannon zovrie oba okraje otvoru vo veži, potom sa obzrie ponad plece za mnou. „Počkám ťa na druhej strane,“ prekričí búrku. Strach v jej očiach odzrkadľuje ten môj.

„Uvidíme sa na druhej strane.“ Prikývnem a dokonca sa zmôžem na úšklabok pripomínajúci úsmev.

Vstúpi na parapet a vykročí, a hoci som si istá, že má dnes plné ruky práce, pošlem tichú modlitbu Zihnalovi, bohovi šťastia.

„Meno?“ spýta sa jazdec na okraji, zatiaľ čo jeho partner zakryje zvitok plášťom, keď sa ho márne snaží udržať v suchu.

„Violet Sorrengailová,“ odvetím, práve keď nado mnou zahrmí. Ten zvuk ma zvláštne upokojí. Vždy som milovala noci, keď okná

pevnosti bičoval dážď, blesky osvetľovali a zároveň vrhali tiene na knihy, ktoré som čítala schúlená v posteli, no tento lejak ma možno bude stáť život. Na konci zvitku zazriem mená Dylana a Rhiannon, ktoré sa na mieste, kde atrament zmáčala voda, už teraz rozpúšťajú. Je to posledný raz, čo bude Dylanovo meno napísané niekde inde ako na jeho náhrobnom kameni. Na druhom konci parapetu čaká ďalší zapisovateľ, aby si pisári mohli odniesť svoje milované štatistiky obetí. V inom živote by som to bola ja, kto by čítal a zaznamenával údaje pre budúcich historikov.

„Sorrenailová?“ Jazdec pozrie na mňa a prekvapene zdvihne obočie. „Ako generálka Sorrenailová?“

„Presne tá.“ Dopekla, už teraz ma to prestáva baviť a viem, že to bude iba horšie. Porovnávaníu so svojou matkou sa nemám ako vyhnúť, nie, keď tu velí. Čo je však horšie, všetci si budú myslieť, že som talentovaná jazdkyňa ako Mira alebo geniálna stratégička ako Brennan. Alebo sa možno na mňa pozrú, uvedomia si, že nemám s nimi troma nič spoločné, a otvorí loveckú sezónu.

Priložím obe ruky k okrajom veže a prejdem končekmi prstov po kameni. Stále je vyhriaty od ranného slnka, ale v daždi rýchlo chladne, je hladký, ale nie klzký, ako keby na ňom rástol mach alebo niečo podobné.

Predo mnou prechádza s rozťahnutými rukami Rhiannon. Je zhruba v štvrtine cesty a čím ďalej do dažďa zájde, tým viac sa jej postava rozmazáva.

„Ona nemá iba jednu dcéru?“ spýta sa ten druhý jazdec a natiahne plášť, keď sa do nás oprie ďalší poryv vetra. Ak je tak veterne tu, kde mi spodnú časť tela chráni okraj veže, na parapete ma čaká nepredstaviteľne bolestivý zážitok.

„To počúvam často.“ Nádych nosom, výdych ústami, nútim sa dýchať pokojne, spomaliť tep. Ak spanikárim, zomriem. Ak sa poklznem, zomriem. Ak... *Och, doriti.* Teraz už nič nezmôžem.

S rukou na kamennej stene urobím jediný krok na parapet, kde sa do mňa oprie ďalší závan vetra a odhodí ma späť k veži.

„A ty si myslíš, že zvládneš jazdiť?“ zasmee sa ten kretén za mnou. „Vraj Sorrenailová, s takou rovnováhou. Lutujem akékoľvek krídlo, v ktorom skončíš.“

Nájdem stratenú rovnováhu a trhnutím si utiahnem popruhy batoha.

„Meno?“ spýta sa jazdec znova, ale viem, že sa neprihovára mne.

„Jack Barlowe,“ odvetí kandidát za mnou. „To meno si zapamätaj.

Raz budem veliteľom krídla.“ Arogancia mu srší dokonca aj z hlasu.

„Mala by si ísť, Sorrengailová,“ prikáže mi Xadenov hlboký hlas.

Obzriem sa ponad plece a vidím, ako ma prebodáva pohľadom.

„Pokiaľ nepotrebuješ trochu povzbudiť.“ Jack sa so zdvihnutými rukami vrhne vpred. Doriti, on ma zhodí dole.

Žilami mi presviští strach, a tak vykročím, opustím bezpečie veže a vybehnem na parapet. Už niet cesty späť.

Srdce mi búši tak silno, až ho počujem v ušiach ako bubon.

Nespúšťaj zrak z kameňov pred sebou a nepozeraj sa dole. V duchu počujem Mirinu radu, ale ťažko sa mi poslúcha, keď každý krok môže byť môj posledný. Rozhodím ruky, aby sa mi lepšie udržiavala rovnováha, a kráčam pravidelnými minikrokmi, ktoré som si cvičila s majorom Gillsteadom na dvore. Ale vo vetre, v daždi a nad šesťdesiatmetrovou priepasťou to má od nášho cvičenia ďaleko. Kame- ne pod mojimi nohami sú miestami nerovné, drží ich pokope malta, o ktorú sa dá ľahko zakopnúť, a ja sa sústredím na cestu pred sebou, aby som si nehladela na topánky. Svaly mám pri držaní ťažiska na jednom mieste napäté, chrbát vystretý.

Zatočí sa mi hlava a pulz mi vystrelí až do nebies.

Pokoj. Musím ostať pokojná.

Nemám hudobný sluch, dokonca si nevládnem ani decentne zahm- kať, čiže spevom sa nerozptýlim, ale som učienkyňa. Nepoznám pokoj- nejšie miesto ako Archívy, takže myslím na ne. Fakty. Logika. História.

Tvoja myseľ tú odpoveď pozná, takže sa upokoj a nechaj ju, nech si na ňu spomenie. Tak mi to vždy vravel otec. Musím sa nejako postarať, aby sa logická časť môjho mozgu nerozhodla otočiť a vrátiť k veži.

„Kontinent je domovom dvoch kráľovstiev – a už štyristo rokov sme vo vojne,“ začnem sypať tie najzákladnejšie, najjednoduchšie fakty, ktoré som si vtíkala do hlavy počas príprav na písársky test, aby som si na ne potom rýchlo spomenula. Krok po kroku postupujem po para- pete. „Navarre, môj domov, je to väčšie z nich, a pozostáva zo šiestich jedinečných provincií. Tyrrendor, naša najjužnejšia a najväčšia pro- vincia, hraničí s provinciou Krovla v Poromieli.“ S každým slovom dý- cham pokojnejšie, srdce mi bije čoraz vyrovnanejšie a závrat ustupuje.

„Na východ od nás sa rozkladajú zvyšné dve poromielske pro- vincie Braevick a Cygnis, od ktorých nás delí prirodzená hranica

v podobe Esbenských hôr.“ Prejdem cez namaľovanú čiaru označujúcu stred parapetu. Stojím nad najhlbším bodom priepasti, ale na to teraz nemôžem myslieť. *Nepozeraj sa dole.* „Za Krovlou, za územím nášho nepriateľa, leží vzdialená Pustatina, púšť...“

Zahrmí, oprie sa do mňa vietor a ja prudko zamávam rukami. „Doriti!“

Moje telo sa v poryve vetra zakolíše, takže si čupnem k parapetu a chytím sa okrajov, aby som nespadla. Okolo mňa znie kvílenie a ja sa snažím čo najviac prikrčiť. Dvíha sa mi žalúdok, hrozí, že ma zachváti panika, a cítim, že každú chvíľu začnem hyperventilovať.

„Tyrrendor bol posledná z hraničných navarrských provincií, ktorá vstúpila do aliancie a prisahala vernosť kráľovi Reginaldovi,“ vykriknem do kvíliaceho vetra, nútim svoju myseľ uniknúť vysokopravdepodobnej hrozbe, že ma strach paralyzuje. „Zároveň to bola jediná provincia, ktorá sa o šesťstodvadsaťsedem rokov neskôr pokúsila o odtrhnutie a v prípade úspechu by vydala naše kráľovstvo napospas nepriateľom.“

Rhiannon je stále predo mnou, myslím, že zhruba v troch štvrtinách. Dobré. Zaslúži si prežiť.

„Poromiel tvoria prevažne orná pôda a mokrade a je známy prvotriednym textilným priemyslom, nekonečnými obilnými poľami a jedinečnými kryštallickými drahokamami schopnými zosilňovať jednoduchšiu mágiu.“ Vrhnem letmý pohľad na tmavé oblaky nad sebou a posuniem sa vpred, opatrne kladiem jednu nohu pred druhú. „Napopak, hornaté oblasti Navarre prekypujú rudou, tvrdým drevom z východných provincií a obrovským množstvom jeleňov a losov.“

Pri mojom ďalšom kroku sa uvoľní niekoľko kúskov malty, a tak s rozochvenými rukami zastanem, až kým znova nenájdem rovnováhu. Prehltnem a pred ďalším postupom najprv pokusne prenesiem váhu z nohy na nohu.

„Na základe Ressonskej obchodnej dohody, ktorá bola podpísaná pred viac než dvesto rokmi, prebehne pri pevnosti Athebyne na hraniciach Krovly a Tyrrendoru štyrikrát ročne výmena mäsa a dreva z Navarre za tkaniny a poľnohospodárske výrobky z Poromielu.“

Už dovidím na Jazdecký kvadrant. Hora je obohnaná obrovskými kamennými základovými múrmi stúpajúcimi k samotnej citadele, kam sa dostanem, ak prejdem po tejto ceste. Utriem si mokrú tvár do koženej látky na pleci a obzriem sa za Jackom.

Zastal kúsok za štvrtinou a jeho územčistá postava sa nehýbe... akoby na niečo čakal. Ruky má pri bokoch. Zdá sa, akoby vietor na rovnováhu toho šťastného bastarda vôbec nevplýval. Aj z tej diaľky by som prisahala, že sa usmieva, ale možno sa mi to v daždi iba zdá.

Nemôžem tu ostať. Ak sa chcem dožiť ďalšieho úsvitu, musím sa pohnúť. Nemôžem sa nechať ovládnuť strachom. Napnem svaly na nohách, aby som nestratila rovnováhu, pomaly sa pustím kameňa pod sebou a vstanem.

Roztiahni ruky. Kráčaj.

Musím sa dostať čo najďalej, ešte než znova udrie vietor.

Znova pozriem na Jacka a stuhne mi krv v žilách.

Stojí chrbtom ku mne a tvárou k ďalšiemu kandidátovi, ktorý sa cestou k nemu nebezpečne kolíše. Jack schmatne chudého chalana za popruhy naprataného batoha a ja šokovane a zmeravene sledujem, ako zhodí vyciveného kandidáta z parapetu ako vrece obilia.

Na okamih ku mne dorazí výkrik, ktorý zmizne spolu s tým, ako sa mi kandidát stratí z dohľadu.

Doriti.

„Si na rade, Sorrengailová!“ zahuláka Jack, a keď odtrhnem zrak od priepasti, vidím, že na mňa so zlovestným úsmevom na perách ukazuje prstom. Potom rezko vyrazí ku mne, prekonáva vzdialenosť medzi nami desivou rýchlosťou.

Hýb sa. Hneď.

„Tyrrendor sa rozkladá na juhozápade Kontinentu,“ táram, zatiaľ čo plynulo, no zároveň v panike kráčam po klzkej úzkej ceste a ľavá noha sa mi pri každom kroku mierne pošmykne. „Vďaka nehostinnému hornatému terénu, Smaragdovému moru na západe a Arktickému oceánu na juhu je Tyrrendor takmer nedobytný. Aj keď ho Dralorské útesy, prirodzená ochranná hranica, oddeľujú od...“

Opie sa do mňa ďalší poryv vetra a jedna noha mi sklzáne z mosta. Srdce mi vyskočí až do krku. Zatackám sa a zrazu letím v ústrety parapetu. Narazím kolenom na kameň a vzlyknem pri ostrej bolesti. Šmátram po niečom, o čo by som sa zachytila, ľavá noha mi prevísá cez okraj pekelného mosta, Jack už nie je tak ďaleko. Vtedy spravím príšernú chybu a pozriem sa dole.

Dolu nosom a bradou mi steká voda, ktorá kvapká na kameň predo mnou a padá ďalej k rozbúrenej rieke v údolí viac než šesťdesiat

metrov podo mnou. Prehltnem cez čoraz stiahnutejšie hrdlo a zamurkám, snažím sa upokojiť rozbušené srdce.

Dnes v žiadnom prípade nezmriem.

Zovriem okraje, prenesiem na hladké kamene toľko váhy, koľko sa odvážim, a vyšvihnem ľavú nohu hore. Chodidlom sa dotknem cesty. Teraz by už moje myšlienky neupokojili žiadne fakty. Potrebujem sa postaviť na pravú nohu, tú s drsnejšou podrážkou, ale stačí jeden chybný krok a na vlastnej koži zistím, aká je rieka podo mnou studená.

Zomrela by si už pri dopade.

„Idem si po teba, Sorrengailová!“ počujem spoza seba.

Odražím sa od kameňa, a keď vyskočím na nohy, modlím sa, aby som pod nimi zacítila cestu. Ak spadnem, fajn, bude to moja chyba. Ale nedovolím, aby ma ten chuj zavraždil. *Musím doraziť na druhú stranu, kde čaká zvyšok vrahov.* Niežeby ma plánoval zabiť celý kvadrant, len kadeti, ktorí usúdia, že budem krídlu na príťaž. Jazdci si silu necenia bezdôvodne. Jednotka, oddiel a krídlo sú iba také efektívne ako ich najslabší článok, a ak sa ten článok pretrhne, ohrozí všetkých ostatných.

Jack si buď myslí, že ten článok som ja, alebo je to šialený magor a iba rád zabíja. Zrejme oboje. Tak či onak, musím si pohnúť.

Vystriem ruky, sústredím sa na koniec cesty, na dvor pri citadele, kde Rhiannon zoskočí do bezpečia, a aj napriek dažďu pridám do kroku. Telo mám napäté, ťažisko stále na tom istom mieste a pre zmenu som vďačná, že som nižšia ako väčšina ostatných.

„Budeš vrieskať počas celého pádu dole?“ posmieva sa mi Jack. Stále kričí, no jeho hlas sa približuje. Dobieha ma.

Pre strach tu niet miesto, takže ho vytesním, predstavujem si, ako ho zamykám za železné mreže. Už vidím koniec parapetu, jazdcov, ktorí čakajú pri vstupe do citadely.

„Neverím, že niekto, kto ani neunesie plný batoh, prešiel prijímacou skúškou. Si omyl, Sorrengailová,“ kričí Jack, jeho hlas znie zreteľnejšie, ale ja neriskujem, že stratím rýchlosť, len aby som sa pozrela, ako je ďaleko. „Nemyslíš, že bude najlepšie, ak ťa vyradím už teraz? Je to oveľa milosrdnejšie, ako keď ťa predhodia drakom. Zožerú ťa zaživa, jednu chatrnú nohu a potom druhú. No poč,“ láka ma. „Bude mi potešením pomôcť ti.“

„Strč sa,“ zamrmlm. Od priestranstva za obrovskými múrmi citadely ma delí tak tucet krokov. Ľavá noha sa mi šmykne a zakolíšem

sa, ale o sekundu už kráčam ďalej. Za hrubými hradbami s cimburím sa týči pevnosť s vysokými kamennými budovami vytesanými do hory v tvare písmena L, postavenými tak, aby – logicky – odolali ohňu. Múry okolo dvora pred citadelou sú tri metre široké, dva a pol metra vysoké a je v nich iba jeden otvor. A ja. Som. Takmer. Pri. Ňom.

Potlačím vzlyk plný úľavy, keď vstúpim medzi kamenné steny.

„Myslíš si, že tam si v bezpečí?“ Jackov hlas je neľútostný... a neďaleko.

Keďže ma z oboch strán chránia steny, posledné tri metre prebehnem, srdce mi búši, adrenalín doháňa moje telo na hranice síl a za mnou sa ozvú Jackove kroky. Vrhne sa po mojom batohu a minie ho, rukou ma zasiahne do boku, práve keď dorazíme k okraju. Zatackám sa vpred a zoskočím z tridsaťcentimetrového vyvýšeného parapetu dole na dvor, kde čakajú dvaja jazdci.

Jack tak frustrované zareve, až mi z toho priam fyzicky zovrie vydávajúcu sa hrud'

Zvrtnem sa a vyšklbnem z puzdra na hrudníku dýku, práve keď Jack prudko zastaví na parapete nado mnou. Dýcha trhane a tvár má začervenanú. Prižmúrenými ľadovcovomodrými očami na mňa vražedne zazerá... a na miesto, kde som mu špičkou dýky prerezala látku nohavíc – v rozkroku.

„Myslím. Že. Nateraz. Som,“ vysúkam zo seba pomedzi trhané nádychy, svaly sa mi chvejú, ale ruku držím viac než pevne.

„Naozaj?“ Jack sa trasie od hnevu, hrubé svetlé obočie má zvrastené nad mrazivými modrými očami, každá línia jeho tela sa nakláňa ku mne. Ale ďalší krok neurobí.

„Jazdec má zakázané ublížiť inému jazdcovi. Či už v kvadrantovej formácii. Alebo pod dozorom vyššie postaveného kadeta,“ citujem so srdcom v krku Kódex. „Keďže tým zhorší efektívnosť krídla. A vzhľadom na ten dav ľudí za nami zrejme môžeme tvrdiť, že sme vo formácii. Článok tri, časť...“

„Na to ti seriem!“ Pohne sa, ale ja sa nenechám zastrašiť a prerezem mu hornú vrstvu nohavíc.

„Navrhujem, aby si sa nad tým zamyslel.“ Zaujmem lepší postoj, len pre prípad, že to neurobí. „Možno sa mi šmykne.“

„Meno?“ zatiahne jazdkyňa pri mne, akoby sme boli to najmenej zaujímavé, čo dnes videla. Na zlomok sekundy pozriem jej smerom.

Jednou rukou si zastrčí za ucho ohnivočervené pramene vlasov zastrihnuté pod bradou, druhou drží zvitok a sleduje scénu pred sebou. Tri strieborné štvorcípe hviezdy vyšíte na pleci jej plášťa mi prezradia, že je tretiačka. „Si na jazdkyňu dosť malá, ale zjavne si vieš poradiť.“

„Violet Sorrengailová,“ odvetím, ale znova sa stopercentne sústredím na Jacka. Po čele mu stekajú dažďové kvapky. „A ešte než sa opýtaš, áno, tá Sorrengailová.“

„S tým, čo si práve predviedla, ma to vôbec neprekvapuje,“ skonštatuje žena a priloží k zvitku pero ako tie, čo používa mama.

Asi som v živote nedostala krajší kompliment.

„A ako sa voláš ty?“ spýta sa znova. Som si pomerne istá, že sa pýta Jacka, ale až príliš ma zamestnáva sledovanie protivníka, aby som sa pozrela jej smerom.

„Jack. Barlowe.“ Na perách mu už nehrá žiaden zlovestný úškrn ani spomedzi nich nevychádzajú hravé hrozby, ako si užije, že ma zabije.

V črtách jeho tváre ostala len čistá nenávisť sľubujúca odplatu.

Chĺpky na zátylku mi vstanú dupkom v neblahej predtuche.

„Tak teda, Jack,“ vysloví pomaly jazdec po mojej pravici, pričom sa škrabká po starostlivo zastrihnutej tmavej briadke. Nemá na sebe plášť a dážd mu zmáčal ošúchaný kožený kabát plný záplat. „Kadetka Sorrengailová ťa drží za gule, a to v nejednom slova zmysle. Má pravdu. Podľa pravidiel nevládne medzi jazdcami vo formácii nič než rešpekt. Ak ju chceš zabiť, budeš to musieť urobiť pri zápase alebo mimo služby. Teda ak ťa pustí dole z parapetu. Pretože technicky stále nie si na území kvadrantu, takže ešte nie si kadet. Ona áno.“

„A ak sa jej rozhodnem v momente, keď zoskočím dole, zakrútiť krkom?“ zavrčí Jack a jeho pohľad vraví, že to spraví.

„Tak sa s drakmi zoznámíš trochu predčasne,“ odpovie mu červenovláska sucho. „Tu na súdne procesy nečakáme. Rovno popravujeme.“

„Čo ty na to, Sorrengailová?“ vyzve ma jazdec. „Začne Jack svoju kariéru ako eunuch?“

Doriti. Čo ja na to? Nezabijem ho, z tohto uhla nie, a ak mu odrežem vajcia, iba ma znenávidí ešte viac, ak je to vôbec možné.

„Budeš sa držať pravidiel?“ spýtam sa Jacka. V hlave mi hučí a ruka mi pripadá prekliato ťažká, ale stále naňho mierim dýkou.

„Asi nebudem mať na výber.“ Kútik úst sa mu skrúti v úšľabku a uvoľnene zdvihne ruky dľaňami napred.

Sklopím dýku, ale stále ju držím a som pripravená zaútočiť. Ustúpim bokom k červenovláske so zoznamom.

Jack zoskočí na dvor, cestou popri mne do mňa vrazí plecom, zastaví sa a nakloní sa bližšie. „Si mŕtva, Sorrengailová, a budem to ja, kto ňu zabije.“

Modří draci pochádzajú z neobyčajnej línie Gormfaileas. Sú známi svojou pôsobivou veľkosťou a sú najnemilosrdnejší spomedzi všetkých drakov, predovšetkým v prípade vzácných modrých dýkochvostých s chvostami zakončenými bodcami ostrými ako nože, ktorými dokážu roztrhať nepriateľa jediným švihnutím.

SPRIEVODCA SVETOM DRAKOV PLUKOVNÍKA KAORIHO